

Op zoek naar altijd

Jennifer Probst bij Boekerij:

Getrouwd met een miljonair-serie

Het huwelijkscontract

De huwelijksval

De huwelijkskans

De huwelijksdeal

Op zoek naar de ware-serie

Op zoek naar jou

Op zoek naar het onmogelijke

Op zoek naar geluk

Op zoek naar altijd

Ik geef me over

Jennifer Probst

Op zoek naar altijd

Arilyn heeft helemaal geen tijd om de ware te vinden
– of houdt ze zichzelf voor de gek?

ISBN 978-90-225-7318-1

ISBN 978-94-023-0570-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Searching for Always*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: b'IJ Barbara

Omslagbeeld: © dpaint

Zetwerk: Textcase

Copyright © 2015 by Jennifer Probst

© Nederlandse vertaling 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Er is veel moed voor nodig om de wereld in al zijn bedorven glorie te zien en er toch van te houden.’

– *Een ideale echtgenoot*

Dit boek draag ik op aan mijn hond Lester, die op me wacht aan de andere kant van de regenboog. Bedankt dat je mijn trouwe schrijfgezelschap en vriend was. Je prachtige oude ziel maakte mijn wereld een beetje mooier. Mama houdt van je.

Proloog

*A*gent Stone Petty had een klotedag. Het begon met een stroomstoring die zijn wekker uitschakelde en ervoor zorgde dat hij te laat kwam. Hij haatte alle vormen van laat zijn en genoot normaal van een ochtendroutine die de toon zette voor de rest van zijn dag. Hete, zwarte koffie. Geroosterd brood met boter en écht ontbijtspek, niet van die afschuwelijke kalkoen. Hij las de krant, nam een snelle douche en deed het verder vooral rustig aan.

In plaats daarvan moest hij nu in sneltreintempo douchen en aankleden, moest hij al zijn gewoontes overslaan en was het behelpen met de ranzige koffie op het politiebureau. Zijn dienst was nog niet eens officieel begonnen, of hij moest al een tiener aanhouden die te hard reed. Zo een met een grote bek en hormonen die hem het gevoel gaven dat hij grof mocht zijn tegen de autoriteiten.

Na een paar uur rondtoeren werd hij gek van een smerige geur in zijn dienstauto. Hij zette de auto aan de kant en moest zichzelf dwingen niet over te geven. In een papieren zak in zijn kofferbak vond hij een hondendrol. Hufters. Het zal wel een saaie avond op het bureau zijn geweest. Een van zijn collega's had een beetje leven in de brouwerij willen brengen door de duivel op zijn staart te trappen. Hij had plezier in

zijn werk, maar soms kon hij ze wel achter het behang plakken. Verveling was de ergste misdaad op het bureau, de jongens zochten altijd manieren om zichzelf te vermaken. Op een rustige herfstavond in Verily was hij daar dus het slachtoffer van geworden.

Hij dumpte de drol en beraamde zijn wraak, besloot de lunch over te slaan en reed met zijn auto over een kapotte glazen fles die zijn band doorboorde.

Stone wist dat het lot hem vandaag niet gunstig gezind was. Hij probeerde al een tijdje wanhopig te stoppen met roken, maar de gedachte aan de zoete rook in zijn longen brak hem op. Hij haalde even diep adem, probeerde zich te concentreren op de nicotinepleister op zijn arm, die overuren draaide. Hij had geen sigaret nodig. Hij was sterk. Hij kon van die smerige gewoonte af komen, al hield hij er zo ontzettend van dat roken zijn voorkeur zou hebben boven vrijwel alles.

Uiteindelijk ging het vreselijke verlangen liggen. Mooi. Nu de rest van de dag nog doorkomen, uren maken, zich koest houden en dan morgen nieuwe ronde, nieuwe kansen. Hij verwisselde de band, scheurde door de knie van zijn uniform en begon onbedaarlijk te zweten. Het was zo'n vreemde nazomerdag in oktober en hij had zijn hemd met lange mouwen aan. Het zweet druppelde langs zijn wenkbrauwen en onder zijn armen. Hij wilde weer douchen. Zijn humeur begaf het bijna, maar hij hield vol en dwong zichzelf geduldig te zijn. Boosheid zorgde alleen voor problemen, als een soort achtbaan die alsmaar naar beneden ging, richting een rampzalig einde. Hij stond aan het begin van zijn dag al onder hoogspanning en moest nodig kalmeren, de rest van de dag zo rustig mogelijk door komen.

Rust.

Zijn partner had de ochtend vrij en zou hem over een uur opzoeken. Devine wist hem met zijn gevoel voor humor altijd op zijn gemak te stellen. Ze werkten goed samen, waren zelfs vrienden geworden.

Toen hij weer in de auto stapte, piepte zijn radio. 'Auto drieënveertig. Mogelijk geval huiselijk geweld op nummer twee Sycamore Street.'

Stone reikte naar zijn radio. 'Auto drieënveertig, onderweg.'

'Ondersteuning vereist. Agent Devine is onderweg.'

'Begrepen.'

Hij reed langzaam de weg op, richting het adres. Elke melding van huiselijk geweld moest beantwoord worden door twee agenten en dat begreep hij goed. Hij had een kort lontje met dit soort dingen en ze waren goed op elkaar ingespeeld. Devine bracht balans door zijn filmsterrenuitstraling tegenover zijn eigen ruwe uiterlijk.

Hij reed door de hoofdstraat in Verily, een gezellig dorp met prachtig uitzicht op de rivier. Het was er een tikje te zweverig en apart voor zijn smaak, met al die gekke artiesten, cafés en talloze winkels met biologisch eten, duurzame kleding en wellnesscentra. Maar Verily had altijd een gekke aantrekkingskracht op hem gehad. Hij vroeg zich af hoe het zou voelen om een van die mensen te zijn. Vredig, gelukkig, vol innerlijke rust.

Er huisden in hem zulke intense emoties, zo'n duistere woede, en in Verily voelde hij zich iets dichterbij het licht.

Stone fronste om zijn eigen poëtische gedachtegang en herpakte zijn concentratie. Hij was in Sycamore Street beland.

Hij zette de auto aan de kant van weg en bestudeerde zijn omgeving. Geen nieuwsgierige burens op straat, al stonden ze vast te gluren door de gordijnen. Hij keek op zijn horloge.

Devine zou er elk moment moeten zijn. Hij klom uit de auto, wandelde om het huis op zoek naar aanwijzingen, gespitst op elk geluid.

Het witte Victoriaanse huis was redelijk in verval geraakt. De verf bladderde. Er was een traprede kapot. De veranda zakte door. De ramen waren vies, maar aan de zijkant van het huis zag hij een kleine groentetuin die duidelijk goed onderhouden werd. Iemand droeg er zorg voor. Op de oprit lag een eenzame afgetrapte roze driewieler. Hoorde hij gehuil? Zijn spieren spannen zich.

‘Nee!’

De schreeuw van de vrouw bevroor zijn bloed. Hij hoorde iets met een knal kapot vallen door een halfopen raam, en daarna gilte er een kind.

‘Kutwif!’

Stone rende naar de deur. Klopte aan. ‘Politie, doe open.’

Weer een knal. Stone greep zijn radio. ‘Agent betreedt het pand aan Sycamore. Wacht nog steeds op ondersteuning.’ Er was geen tijd om te wachten op Devine. Hij had genoeg verdenking van lichamelijk letsel om binnen te vallen.

Dus dat deed hij.

De deur was open, dus hij denderde naar binnen.

Wat hij aantrof was erger dan zijn ergste nachtmerrie. Een grote kerel in spijkerbroek met ontbloot bovenlichaam, die een vrouw, waarschijnlijk zijn eigen vrouw, in elkaar sloeg. Ze zat ineengekrompen in een hoek van de kamer met haar handen over haar gezicht om zichzelf te beschermen terwijl hij op haar inbeukte. Haar geschreeuw vulde de lucht, maar dat was niet waardoor hij buiten zinnen raakte.

Dat kwam door het kind.

Een lief meisje, rond vijf jaar oud, hing huilend aan haar vaders been en smeekte hem om mama geen pijn te doen.

Stone was bijna bij hem om het meisje bij hem weg te trekken, richting veiligheid. Maar hij was te laat. De man draaide zich van zijn vrouw af en pakte het kind op.

En smeed haar naar de andere kant van de kamer.

Ze raakte met een knal de muur, zakte op de grond in elkaar in een hoopje kwetsbaarheid. Haar zachte, blonde haar viel over haar gezicht. Ze bewoog niet.

Daarna gebeurde alles in slow motion. Stone had genoeg ellende meegemaakt om te weten dat hij kalm moest blijven, de ambulancebroeders moest opwachten, de situatie onder controle moest krijgen, de vrouw en het kind moest beschermen. Zijn training nam het meestal zonder enige moeite over.

Maar hij werd naar een andere tijd getransporteerd en zijn zicht en logica werden belemmerd door een rode nevel.

Stone greep de man in een snelle beweging. Hij zag een paar verraste, bloeddoorlopen ogen, voelde vingers aan hem wrikken en hoorde gegil.

Hij sloeg. En sloeg. En sloeg.

De man zakte op de grond, maar Stone hield niet op. Hij sloeg met al zijn kracht, alle emotie en opgesloten woede kwamen eruit om dit monster te straffen, deze man die met plezier weerloze vrouwen pijn deed.

Hoe lang het duurde voor hij van de man af werd getrokken, wist hij niet. Hij hoorde de ambulance, en Devine schudde aan zijn schouders, herhaalde zijn naam steeds opnieuw. Hij wilde dat hij zich concentreerde, weer terugkwam naar het licht. De ambulancebroeders renden naar binnen, er werd gehuild en gegild en toen Stone Petty weer bij zinnen kwam, zag hij dat het te laat was.

Het kwaad was al geschied.

Al met al was het echt een behoorlijke klottedag.

1

*A*rilyn Meadows keek rond in het schattige huisje dat nu haar nieuwe thuis was. Er stonden halfgeopende dozen, kleding lag in stapeltjes en haar pleeghonden Lenny en Mike hadden ruzie over haar enige paar dure schoenen. Scharlakenrood. Hoge hakken. Met bandjes. Ze had ze een maand geleden gekocht om haar geliefde te verrassen.

Hij was absoluut verrast geweest. Zij ook, toen ze hem op heterdaad had betrapt met een van zijn yogaleerlingen.

De zwart-witte vuilnisbakkenras terriërs rolden over de grond en daagden elkaar uit om als eerste de tanden in de schoenen te zetten. Met hun grote oren en witte strepen over hun snuitjes, waren haar nieuwe hondjes een tikkeltje té schattig, ze kwamen echt overal mee weg. Ze opende haar mond om ze te bestraffen, maar sloot hem weer. Ja, slecht voor de opvoeding van de puppy's, maar het was best fijn om te zien hoe ze die hakken kapottrokken. Ze zou ze toch nooit meer kunnen dragen zonder dat de herinnering als een klap in haar gezicht zou voelen. Nu hadden Lenny en Mike er tenminste nog plezier van.

De woede die in haar opborrelde, verbaasde haar. Ze was het grootste deel van haar dag op zoek naar vrede, vriendelijkheid en harmonie in de wereld. Vorige week had ze tegen

iedereen die het haar had gevraagd nog gezegd dat ze die rustige plek in zichzelf had gevonden, dat ze nog nooit zo gelukkig was geweest.

Deze week echt niet.

Arllyn slikte een zucht in en hing haar kleren op. Duurzaam katoen en linnen kreukt veel te makkelijk, zeker als je geen droger hebt. Ze liet haar hand over de zachte stoffen glijden en hing haar kleren netjes in de kast. Gelukkig zat het met haar nieuwe huis wel goed. Nadat er schimmel was aangetroffen in haar vorige huurhuis en ze weken had gezeten met elektriciteitsproblemen en gebarsten pijpen, had haar vriendin Genevieve MacKenzie aangeboden haar een maf bungalowtje te verhuren. Gen had gelukkig de liefde van haar leven gevonden en ging samenwonen met haar zielsverwant Wolfe. Goed nieuws voor haar want ze had dus een huisje in de aanbieding. Het lag dicht bij haar werk en twee huizen verderop woonde haar andere vriendin Kate met wie ze samenwerkte bij het datingbureau Kinnections.

Ze probeerde zich te concentreren op het positieve: dat ze zo'n geweldige woning had gevonden. Eentje waar ze geregeld pleeghonden in huis kon nemen. Maar haar gewoonlijk positieve houding had een deuk opgelopen. Naast woede voelde ze ook een depressie opkomen, als een nare donderslag voor een storm. Verdorie, ze had nu eigenlijk in Cape May moeten zijn voor een romantisch uitje. Ze zouden de liefde bedrijven, hun relatieproblemen uit de weg helpen. Ze zou na een knipperlichtromance van vijf jaar eindelijk weer die magische woordjes horen.

Jij bent de ware.

Trouwen. Misschien een gezin. Samen yogalessen geven in zijn studio, samen op zoek naar een soort hogere vrede, helemaal verliefd, met open harten en zielen.

Haar vingers grepen zich hard vast aan de crèmekleurige blouse. In plaats van dat alles was ze zijn studio in gelopen en had ze haar leven voor haar eigen ogen zien instorten.

De vrouw stond voorovergebogen, handen op de grond, naakte kont in de lucht. Haar minnaar nam haar van achteren, zijn prachtige, lange, donkere haar golvend over zijn rug, zijn vingers ingegraven in haar heupen. Hij stootte, zij kreunde en zuchtte, hij gromde zachtjes van genot.

De vrouw schreeuwde het uit. Hij lachte sinister, tilde zijn hand op en sloeg haar op haar blote kont. Ze kraaide. Hij deed het nog eens, en nog eens, tot haar billen rood werden en ze gil-lend klaarkwam...

Arilyn draaide haar kast de rug toe en duwde haar gebalde vuisten tegen haar ogen. De herinnering brandde als zuur.

Zo had hij met haar nooit de liefde bedreven, met die combinatie van gewelddadig verlangen en lust. Hij deed aan tantrische seks, een langzame, spirituele en zachtaardige golf van behoefte, die langzaam opbouwde. Ze deden het op allerlei plekken, maar het was altijd gecontroleerd, stil, bevredigend. Hij aanbad haar lichaam met het zijne. Hij boog het nooit naar zijn wil, bracht haar niet tot absurde orgasmes.

Ze zou zijn gezicht nooit vergeten. Zo ontzettend tevreden, alsof hij zich overgaf op een manier die bij haar niet kon. Was dit wat hij altijd al wilde? Zou hij gedacht hebben dat zij zijn seksuele verlangens niet aankon? Dat bijna gewelddadige, bezitterige, hongerige oerinstinct diep in hem?

Ze onderdrukte een huivering en begon haar kristallen en meditatiespullen uit te pakken. Hoe lang had ze wel niet excuses verzonnen voor waarom hij zich niet echt aan haar kon binden? Ja, hij was gesteld op zijn privacy en volgde een spiritueel pad zonder conventies, maatschappelijke rollenspellen en seksuele verwachtingen. Dat was juist waarom ze

van hem hield. Ze zagen de wereld op dezelfde manier, ze wilden verschil maken. Hij was verslaafd aan zijn werk, maar op een goede manier. Gedreven anderen te helpen met hun reis. Nog een reden waarom hij zich niet wilde binden aan een vaste relatie. Hij was bang dat ze veeleisend zou worden, dat ze hem zou dwingen zijn zo geliefde carrière te stoppen.

Maar na jaren op de achtergrond, waarbij hij weigerde haar vrienden en familie te ontmoeten, waarbij hun affaire zich als een vurig geheim in de late uurtjes en in het geniep afspeelde, had ze een ultimatum gesteld. Het idee dat niemand ooit zijn voornaam had uitgesproken, was niet langer een spannend geheim, maar een stille vernedering.

Ze werd binnenkort dertig. Ze had behoefte aan vastigheid, ze wilde een kans op een gezin. Was dat te veel gevraagd? Ze wilde hem niet vastleggen, maar groeien en ontwikkelen met hem aan haar zijde. Na zijn eerste slippertje, dwong ze zichzelf hem opnieuw te vertrouwen. Hij had zich immers verontschuldigd, had toegegeven dat hij bang was dat liefde zijn spirituele pad zou overschaduwen. Hij zou nooit meer vreemdgaan. Als consulent bij datingbureau Kinnections adviseerde Arilyn cliënten vaak genoeg dat een relatie niet op halve kracht kon werken. Dus vergaf ze hem.

De dingen veranderden eindelijk. Ze waren een paar maanden gelukkig. Hij stemde er zelfs mee in haar familie te ontmoeten.

De vernedering sneed als een mes door haar heen. Het vuurkristal trilde in haar handen. Ze ademde diep in en probeerde de genezende krachten te absorberen. Het kristal zou spanning wegnemen, moest kalmeren. Dom. Zijn gezicht toen ze de deur opende, achtervolgde haar.

Die prachtige bruine ogen, opengesperd van shock. Haar blik gleed over het gezicht waar ze zo van hield; over zijn hoge

wenkbrauwen, zijn lange, scherpe neus, zijn vierkante kaak. Hij staarde haar bewegingloos aan en de stilte sloeg om hen heen in boze energiegolven.

'Arilyn.'

Haar naam op zijn lippen gaf haar een rilling. Zijn muzikale toon hypnotiseerde haar normaal gesproken, of het nou was tijdens een yogales of in de slaapkamer. Haar gekwetstheid rolde over haar heen en ze wilde het liefst in de foetushouding wegkruipen in haar bed om er over na te denken. In plaats daarvan stond ze daar als een of andere idioot en wachtte ze tot hij iets zei.

'Het spijt me Arilyn.' Zijn stem werd diep van rouw en spijt. Zijn ogen vulden zich met verdriet. 'Ik heb mijn belofte verbroken. Mijn lichaam is zwak, maar mijn hart klopt voor jou. Dat zal altijd zo zijn. Je moet het me vergeven.'

Nee. Ze zou zich de rest van haar leven herinneren hoe hij gromde, hoe hij in een andere vrouw klaarkwam. Voor het eerst in vijf jaar ging de doos diep in haar eindelijk op slot. Ze zou hem nooit meer in haar hart of leven toelaten. Ze had die doos al heel vaak dicht gedaan, maar nog nooit op slot gedraaid.

Een piepklein klikje echode in haar oren als een geweerschot. Het was eindelijk voorbij.

Haar hart verschrompelde in haar borst, haar tranen droogden op. Het enige wat overbleef, was een omhulsel en een brandende leegte waar ze nooit meer overheen zou komen.

Arilyn bestudeerde de man van wie ze gehouden had een laatste keer. Haar stem klonk als een winterse storm. Koud. Wreed.

Dood.

'Het is voorbij. Bel me niet, stuur me geen berichtjes, neem nooit meer contact met me op.'

Arilyn legde een amethyst naast het vuur en stalde haar

meditatiehoek uit. Lenny en Mike lagen voor pampus op de houten vloer, even uitgeteld als blij. Eromheen lagen stukjes van de rode bandjes en een aangevreten hak in al hun vernietigde glorie. Ze was jaloers op ze. Haar emoties borrelden onder het oppervlak als een heksenketel. Misschien zou een uitputtende sessie ashtanga yoga haar helpen er een beetje ellende uit te zweten. Arilyn bestudeerde de kristallen voor haar neus en pakte de donkere, rode steen van zijn plek. Graanaatsteen, zeker weten. Om een teveel aan emoties en woede in balans te brengen.

Ze reeg de steen aan een touw en hing het om haar nek. Misschien was werken de oplossing. Lekker druk bezig zijn. Ze had twee weken gerouwd, nu was het tijd om zich te concentreren. Ze moest het huis op orde brengen, haar kruidentuin planten, de inzameling voor het hondenasiel regelen en werken aan het nieuwe computerprogramma voor Kinnections. Sinds ze ontslag had genomen bij de yogastudio van haar ex, vroegen leerlingen haar wanneer ze zelf les zou gaan geven. Misschien kon ze de brandweerkazerne afhuren om daar lessen te geven. Er was geen reden waarom haar leerlingen moesten lijden omdat zij geen voet meer in zijn studio wilde zetten.

Ze legde het dikke paarse kussen midden op de gewoven mat en plaatste verschillende kaarsen rondom zichzelf. Twee brede bamboeschermen hielden haar uit het zicht van passanten en de pups. Haar wierook legde ze op het ronde tafeltje, want Lenny vond die lekkerder dan de biologische hondenkoekjes die ze voor hem kocht. Fijn, een stokje uitpoepen. Dat was een leuk bezoekje aan de dierenarts geweest.

Eindelijk was haar gewijde plekje helemaal zover. Er lag een stapel meditatiecd's naast haar veel te oude stereo-installatie, maar ze droeg nu eenmaal niet graag oordopjes of een

koptelefoon als ze ging mediteren. Arilyn stond op, pakte een doosje lucifers en de gedroogde salie die ze had meegenomen. Haar laatste taak voor ze aan het grote werk begon. Als ze in een nieuw huis ging wonen, schoonde ze alle oude energie op voor een frisse start.

God, wat had ze die schone lei nodig.

Haar keel ging dicht toen ze de salie aanstak. Al haar beste vrienden hadden nu een sterke, gezonde relatie en waren op weg naar een huwelijk. Als de allerlaatste vrijgezel piepte haar hart van afgunst. Wanneer was het háár beurt? Ze had zo hard aan haar leven gewerkt, om een goed mens te zijn, open te staan voor de liefde, spiritueel goed in elkaar te zitten, om op te kunnen gaan in een relatie die haar geluk bracht. Verdorie. Anderen waren alleen aan het feesten, waren hartstikke egoïstisch, en zij maar aan zichzelf werken. Ze deed alles... goed.

Toch?

Niet dus. Ze had de beste jaren van haar leven verspild aan een man die constant loog en haar manipuleerde in het kader van zelfbezinning. Hoe had haar instinct haar zo in de steek kunnen laten? Was ze zo'n sukkel? Was ze het soort liefde waar ze over droomde wel waard? Het soort liefde dat haar vrienden wel hadden gevonden?

Ze knipperde woest om haar zicht weer helder te krijgen. Stop. Ze dramde, stelde zich aan. Ze had een geweldig en bevredigend leven vol doelen en mensen die van haar hielden. Arilyn hield de salie in de lucht, sloot haar ogen en stelde zich een huis voor vol liefde, vrede en licht. De rook vormde dunne slierten terwijl ze van kamer naar kamer liep. De kast, de badkamer, extra aandachtig in de slaapkamer en de keuken, waar de heftigste emoties werden losgelaten.

Eindelijk was het huisje goed schoon. Ze blies de vlam uit,

verschoof haar kruidenpotjes op de vensterbank om goed licht binnen te laten en greep de fles wijn waarmee ze het ging vieren uit de koelkast. Ze verdiende vanavond alcohol. Dat zou goed passen bij haar groenteburger en gestoomde edamame. Eerst zou ze haar asana's afmaken, wat pranayama doen en daarna ging ze eten. Morgen zou alles er beter uitzien, zou ze sterker zijn. Vredig. Weer helemaal beheerst.

Arilyn wist het zeker.